

Liverecension: Jeff Lynne's ELO – Ericsson Globe, Stockholm 2018-09-12

1986, "Calling America", Trackslistan. Så upptäckte jag som 12 årig pojkspoling Electric Light Orchestra (ELO). Ett band som då, och som alltid, har haft Jeff Lynne som musikalisk motor och ledstjärna. Idag, när vi skriver 2018 i kalendern, står denne säreget begåvade multiinstrumentalist, låtskrivare, producent och sångare ensam kvar.

Trött på det monster ELO hade blivit upplöste Jeff bandet efter utmärkta plattan "Balance of power". Bandet hade då i tio års tid haft enorma framgångar i hela världen med storsäljande album och svulstiga världsturnéer. Det har hunnit gå hela 37 år sedan ELO sist besökte Sverige. Med sig på scen har Jeff 12 handplockade och vansinnigt kompetenta musiker. Som den perfektionist han är lämnas inget åt slumpen. Alla instrument, röster och ljud vi hör på skiva ska finnas med och framförallt ska allt låta lika snyggt som på albumen.

Det är en bragd att det faktiskt gör det också. Det är ingen lätt uppgift att få till en audiofil upplevelse i ett livesammanhang med tretton musikanter. Framförallt inte på en arena som Globen där de akustiska förutsättningarna till välljud inte är de bästa. Ljudteknikern ska ha en stor eloge då redan inledande "Standing in the rain" är en perfekt demonstration av detta. Det är ett klassiskt inspirerat och episkt stycke musik med extra allt. Stråkar, körer, keyboards, gitarrer och tunga trummor möts i perfekt harmoni. De fem enorma avlånga storbildsskärmar som utgör backdrop projicerar blixtar och domedagsmoln som visuellt ackompanjemang. Det är oerhört snyggt.

Setlistan är annars till stor del uppbyggd på samma sätt som Blu-ray släppet av fjolårets Wembleyspelning. Vi bjuds inte på några stora överraskningar, men det spelar faktiskt ingen som helst roll. Mitt intryck av nämnda Wembleyspelning är att vi kommer få se något i hästvåg. Denna konsert både befäster och förstärker mina förväntningar med råge!

"Do ya" har precis lagom med ös och energi för att fungera i perfekt symbios med dess vackra stråk och körförsedda mittparti. Självbiografiska "When i was a boy" (från senaste albumet "Alone in the Universe") är så vacker i all sin enkelhet att jag

får tårar i ögonen. Feelgood discodängan "Shine a little love" har den coolaste och snyggaste lasershowen jag någonsin sett i något sammanhang.

Jeff tar också tillfället i akt att prata om sitt andra band "The travelling Wilburys". "Handle with care" var en stor hit och framförs här i en värdig version som får fungera som hommage till hans framlidna bandkamrater: George Harrison, Roy Orbison och Tom Petty. Idag är det ju bara Bob Dylan som fortfarande finns med oss. En personlig favorit är bitterljuva "Can't get it out of my head". Här fungerar den som balsam för både öron, ögon, hjärta och själ.

Allsången står sedan som spön i backen i härligt excentriska "Wild west hero", discoörhänget "Sweet talking woman", melankoliska "Telephone line" och världens långsammaste öslåt "Don't bring me down". Detta är en musikalisk finsmakarkoncert som avnjuts sittande till stor del, då det även på parkett är stolar. Flera gånger under kvällen ställer sig dock publiken upp spontant, både för att gunga med i upptempoåtar men även för att uttrycka uppskattning och vördnad för detta unikum vi faktiskt ikväll får bevittna. Ett exempel är efter det mörka och suggestiva mästerverket "10538 overture" tonat ut.

Efter att vi fått en fantastisk "Turn to stone" och en magisk "Mr. Blue sky" avslutas kvällen traditionsenligt med Chuck Berry rökaren "Roll over Beethoven" där vi på skärmarna ser ELO's berömda UFO i olika sekvenser. Under storhetstiden på sent sjuttio och tidigt åttiotal hade ELO en enorm ljusrigg utformad som ett UFO. Redan 2001, efter femton års paus, var det meningen att en världsturné skulle genomföras med denna fantastiska ljusrigg. De planerna satte dock skivbolaget, av kostnadsskäl, stopp för. Jeff surnade till och skulle inte släppa något nytt, än mindre turnera under namnet ELO, förrän 2016. I Globen lyser dock UFO riggen med sin frånvaro. Förmodligen helt enkelt eftersom den är för stor för denna arena. Visst är det trist på ett sätt, men ikväll har det ringa betydelse eftersom mitt helhetsintryck av denna konsert inte är något mindre än ren musikalisk och visuell magi! Det här var första, och tyvärr kanske också sista, gången jag fick uppleva ELO live. Det kan inte bli något annat än toppbetyg!

Betyg: 5/5

Setlist:

Standing in the rain

Evil woman

All over the world

Showdown

Do ya (The Move cover)

When i was a boy

Livin' thing

Handle with care (Travelling Willburys cover)

Rockaria

Can't get it out of my head

10538 overture

Shine a little love

Wild west hero

Sweet talkin' woman

Telephone line

Don't bring me down

Turn to stone

Mr. Blue sky

Extranummer:

Roll over Beethoven (Chuck Berry cover)